

เทศน์อบรมขราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๑๔ กุมภาพันธ์ พุทธศักราช ๒๕๕๖
จิตสงบจะเห็นโทษแห่งความทุกข์

วันที่ ๑๓ เมื่อวานนี้ทองคำได้ ๓ บาท ๔๗ สตางค์ ดอลลาร์ได้ ๖๒๓ ดอลลาร์ ทองคำที่ได้หลังจากมอปลั่งหลวงแล้ว ๑๒๐ กิโล ๑๕ บาท ๖๗ สตางค์ ดอลลาร์ได้ ๑๑๔, ๓๑๕ ดอลลาร์ รวมทองคำทั้งหมดทั้งที่มอปลั่งแล้วและยังไม่ได้มอปลั่ง ๕,๖๗๙ กิโลครึ่ง ดอลลาร์ได้ ๗,๓๑๔,๓๑๕ ดอลลาร์

ตอนสำคัญดั่งที่เคยเรียนให้พี่น้องทั้งหลายทราบเสมอในช่วงวันที่ ๑๒ เมษายน ซึ่งเป็นวันครบรอบปีที่เราประกาศช่วยชาติบ้านเมืองของเรา ในวันเช่นนั้นควรจะได้เป็นที่ระลึก คือได้มอปลั่งทองคำเข้าคลังหลวงในวันนั้น ๕๐๐ กิโล เราว่าอย่างนั้นนะ เราจึงพิจารณาอยู่นี้ละ ค่อยขยับเข้าเรื่อย เราค่อนข้างเชื่อนะ เราไม่เชื่อเราแต่เราเชื่อพี่น้องทั้งหลาย เวลานี้ได้ ๑๒๐ กิโล ๑๕ บาท ๖๗ สตางค์ ส่วนเงินนั้นเรารอจังหวะทองคำลดราคาเมื่อไร จะโทรไปหาคุณชายโดยด่วน ปู๊ปปี้ ๆ โอนไปโน้นแล้วเข้าซื้อทองคำทันทีเลย เรารอจังหวะ ทองคำมันขึ้นมันลงอยู่เรื่อย เราก็จะขยับเข้าใส่ ๕๐๐ กิโล มันต่างคนต่างขยับ

อย่างไรอย่าลืมความพร้อมเพรียงสามัคคีกัน อันนี้เป็นกำลังใหญ่มากทีเดียว อะไรถ้าเป็นความสามัคคีมันเป็นกำลังเข้าทันที ไม่ว่าทางชั่วทางดีเป็นได้ทั้งนั้น กำลังทางชั่วก็พุ่งขาดสะบั้นเลย กำลังทางดีก็เหมือนกัน พุ่งความชั่วขาดสะบั้นไปเหมือนกัน นี่พลังสำคัญ ความสามัคคี จากกำลังใจของเราทุกคน อะไรไม่หนีจากกำลังใจ กำลังใจเป็นที่หนึ่ง ถ้าลงกำลังใจมีแล้ว อะไรจะล้มจะเหลวไปจิตใจไม่ล้มเสียอย่างเดียว มันดึงกลับคืนมาได้หมดนะ กำลังใจนี้สำคัญมากนะ

เราจะได้เห็นเวลาเราประกอบความเพียร กำลังใจนะที่ได้ธรรมะมาแจกจ่ายพี่น้องทั้งหลาย มีแต่กำลังใจทั้งนั้น เพราะกำลังใจนี้มันรุนแรงมาก เราพูดจริง ๆ กำลังใจของเราไม่เคยอ่อนเลยนะ ดั่งที่เคยพูดให้บรรดาลูกศิษย์ทั้งหลายฟัง เดินมาจากที่พักจะไปบิณฑบาตในหมู่บ้าน เพราะหลาย ๆ วันจะฉันทงกันที่หนึ่ง ๆ ที่นี้เวลาจะไปต้องคำนวณว่า จากนั้นไปถึงหมู่บ้านเขา จะไปถึงหมู่บ้านไหม ถ้าจะไปไม่ถึงก็ให้ไปฉันทงในวันนี้ ถ้ามันจะพอไปถึงก็ยึดวันเวลาคืออดอาหารไปเรื่อย ๆ เพราะการอดอาหารนี้มันช่วยนะ ไม่ใช่เป็นการถอดถอนกิเลสนะการอดอาหาร เป็นการส่งเสริมกำลังใจของความเพียรเรา

ใครจะไปคิดว่า การอดอาหารนี้เป็น การฆ่ากิเลส ไม่ใช่เป็นการฆ่ากิเลส ดังพระพุทธเจ้าท่านอดพระกระยาหาร แต่นั่นท่านไม่ได้เกี่ยวกับภาวนา ท่านอดพระกระยาหารเพื่อจะตรัสรู้ด้วยการอดอาหารก็ผิด อันนี้การอดอาหารเป็นเครื่องเสริมในการภาวนา การภาวนา เป็นทางตรัสรู้ เป็นทางบรรลุนิพพาน สิ้นสุดแห่งทุกข์ได้ไม่สงสัยเป็นอันดับหนึ่งเลย เอกด้วยนะ ที่นี้การประกอบความเพียรเราต้องหาสิ่งที่หนุ่น อะไรที่เหมาะสม ๆ เราต้องเลี้ยงดั่งที่พระพุทธเจ้าทรงแสดงไว้ในธุดงค์ ๑๓ นี่เป็นเครื่องหนุ่นความเพียรของเราทั้งนั้น ทางไหนดีให้เลือกเอาในธุดงค์ ๑๓ ข้อ ให้เลือก อันไหนถูกจริตของตนก็เน้นหนักในข้อนั้น ๆ อย่างนี้

เช่น เนสัชชี อดนอน เป็นต้น คำว่าอดนอนนั้น คือไม่นอน แต่ภาวนาอิริยาบถ ๓ ยืน เดิน นั่ง ไม่นอน เป็นยังใจความเพียรตีใหม่ สติตีใหม่ ปัญญาตีใหม่ การฆ่ากิเลสต้องขึ้นอยู่กับสติ ปัญญา ถ้ามั่นหนุ่นตีขึ้นก็ เอา อันนี้ดี แล้วค่อย ๆ เร่งอันนี้มากเข้า ๆ กว่าอย่างอื่น ๆ ถ้าอดหลายวันเท่าไรการประกอบความเพียรมันยิ่งเบาหวิว ๆ ทางจิตใจมันคล่องตัว ๆ เรียกว่าถูกต้อง แต่การอดอาหารนี้ไม่มีในธุดงค์ ๑๓ แต่มีในบุพพสิกขาเกี่ยวกับเรื่องธรรมเรื่องวินัยที่อยู่รวมกัน ในบุพพสิกขาเล่มเดียวกัน ไปมีอยู่ทางนั้น ในธุดงค์ ๑๓ ไม่มี

บุพพสิกขานั้นบอกว่า การอดอาหารถ้าอดเพื่อโอ้อ้อเพื่ออวดแล้ว ท่านปรับโทษทุกความเคลื่อนไหวเลย คืออดอาหารเพื่อโอ้อ้อเพื่ออวดเป็นโลก เป็นกิเลสตัดหาไปอย่างงั้น อดเท่าไรเคลื่อนไหวไปไหนปรับอาบัติตลอดเลย เรียกว่าไม่ให้อดเด็ดขาด พุดง่าย ๆ ว่า งั้นเถอะ ถ้าอดเพื่ออรรถเพื่อธรรม เพื่อจิตตภาวนาอดเกิดเรตถาคตอนุญาต นี่อันหนึ่ง อันหนึ่งเวลาพระสาวกเข้ามาเฝ้านี้ บางองค์ท่านก็พุดถึงเรื่องท่านฉันแต่น้อย อ้อ ฉันแต่น้อยแหละดี ตถาคตถ้ามีเวลาว่าง ๆ ตถาคตไม่ได้ฉันมากนะ มันคล่องแคล่วในธาตุในชั้นที่ พอดิบพอดิ

สำหรับเรื่องอดอาหารนั้นท่านบอกไว้อย่างนั้นเลย ว่าอดเกิด ตถาคตอนุญาตถ้าอดเพื่ออรรถเพื่อธรรม ถ้าอดเพื่อโอ้อ้อเพื่ออวดแล้วปรับอาบัติตลอดเวลา ความเคลื่อนไหวไปไหนปรับตลอด คือหมายความว่า อย่าอดเป็นอันขาดถ้าไม่อยากจะขาด ปรับอาบัติก็เหมือนเราตัดคอ ตัดทีนี้ไม่ขาดตัดสองหนสามหนมันก็คอขาด ปรับอาบัติตลอดก็ขาดละซี่ การอดอาหารในธุดงค์นี้ไม่มี แต่มีการอดนอนที่พระทั้งหลายท่านมักจะทำ อิริยาบถ ๓ ยืน เดิน นั่ง ความเพียรตี แต่สำหรับเรา ๆ พุดจริง ๆ เราไม่ถูก มันถูกกับเรื่องอดอาหาร มันถึงหมუნทางนั้นมากนะ อดนอนนี้อดไปเท่าไร หลายวันเท่าไร ร่างกาย

สมองอะไรเป็นไปด้วยกัน ทื่อไปหมด เอ้ ทำไมแทนที่จิตใจจะคล่องแคล่วว่องไว สติ ปัญญาดี ทำไมจึงเป็นอย่างนี้ อดไปหลายคืนหลายวันเท่าไรมันก็เป็นอย่างนั้น อ้าวไม่ได้ ไม่ถูกกับนิสัยของเรา พลิกใหม่

คือต้องหาอุบายวิธีการที่จะเสริมการภาวนาให้ดี หาวิธีนั้น เช่น การเดินมากเป็น ยังไง เดินด้วยความมีสติ เช่นเดินจงกรม เดินด้วยความมีสติด้วยกัน นั่งภาวนาด้วยความมีสติด้วยกัน อันไหนดี ๆ ให้ดู ถ้าทางไหนดีพระท่านมักจะหนักทางนั้น เช่นอดอาหาร อย่างนี้นะ อดจริง ๆ เป็นยังไง ผ่อนเป็นยังไง ไม่อดเป็นยังไง ทดลองดู สำหรับเรานี้มัน โลกมาก ผ่อนก็ดีอยู่แต่มันไม่ทันใจ อดที่ไรฟาดเสียจนจะสลบไปเลย ทีนี้ก็มาถึงบทที่ว่า ออกมานี้จะเข้าไปบิดบาตในหมู่บ้าน ก็กำหนดแล้วว่าวันพรุ่งนี้จะไปบ้านเขาแหละ

แล้ววันพรุ่งนี้ก็ไปไม่ถึง พอไปถึงกลางทางหมดกำลัง ก้าวขาไม่ออก คือร่างกาย ของเรานี้มันอ่อนหมดนะ คือกำลังธาตุขันธ์มันไม่มีอาหารส่งเสริม มันก็ไม่มีกำลัง มันก็ อ่อนลง ๆ แต่จิตใจมันเหมือนจะเหาะเหินเดินฟ้า มันไม่ได้เข้ากันนะ นี่ละที่ว่ากำลังใจ กำลังใจมายิ่งดี ๆ กำลังร่างกายอ่อนเท่าไรกำลังใจยิ่งดี นี่เรียกว่าถูกนิสัยแล้วเราก็ต้อง เสริม พอไปถึงกลางทางก้าวขาไม่ออก ทำยังไงนี่ ต้องไปพักอยู่กลางทาง พอได้กำลังแล้ว จะก้าวไปบิดบาต นี่หมายถึงว่าตอนเข้าก่อนจั่งหันอ่อนเปียกไปอย่างนั้น ร่างกายนะ แต่ เวลาฉันเสร็จแล้วกลับมาเหมือนจะเหาะ ก็กำลังคนหนุ่มใช้ไหม พอฉันอ้อมแล้วกลับมา มันติดผิงเลยนะ มันไม่ได้ยากอะไรเลย เวลาไปได้พักกลางทาง

ทีนี้พอไปพักกลางทาง นั่งก็นั่งพิจารณาธรรม กำหนดพิจารณา สักเดี๋ยวกิเลสเกิด แล้วนะ นี่ฟังเสียงว่ากิเลสเกิด ธรรมเกิด เป็นยังไง ขึ้นในหัวใจนะ เป็นเหมือนคนพูด เสียงอย่างชัดเจนขึ้นมาจากหัวอก พอขึ้น ๆ อยู่ขึ้น นี่เห็นไหมท่านอดอาหารจะฆ่ากิเลส ให้ตาย แต่เวลานี้ท่านกำลังจะตายรู้ไหม คือท่านอดอาหารจะฆ่ากิเลสให้ตาย แต่กิเลสมัน ยังไม่ตาย ท่านจะตายเห็นไหม นี่เรียกว่ากิเลสเกิด คือจะกระตุกเราให้อ่อนกำลัง คนเรา เมื่ออดอาหารมากมันจะตายมันก็อ่อนเปียก เลยไม่อด นี่เป็นกิเลสเกิด

พอทางกิเลสเกิดขึ้นหายพบไปเท่านั้น ว่านี่เห็นไหมท่านอดอาหารเพื่อจะฆ่ากิเลส ให้ตาย แต่เวลานี้กิเลสยังไม่ตายท่านกำลังจะตายรู้ไหม พอทางนี้จบลงปั๊บ ทางนั้นขึ้นรับ กันเลย ก็การกินนี่กินมาตั้งแต่วันเกิดจนกระทั่งถึงปานนี้ก็ไม่ได้เห็นวิเศษวิโสอะไร อดเพียง เท่านั้นจะตายหรือ เอาตายก็ตายซี นี่ขึ้นรับกันแล้วนะ คือกินมาตั้งแต่วันเกิดไม่เห็นวิเศษวิโสอะไร นี่ละธรรมะท่านตอบรับกันนะ อดเพียงเท่านั้นจะตายหรือ เอาตายก็ตายซี มันก็ติด

ฝั่งเท่าเดิม อันนี้เรียกว่าธรรมเกิด เป็นอยู่อย่างงี้ นักภาวนา แต่ท่านไม่ค่อยพูดเรื่องอย่างนี้นะ

ธรรมอยู่ที่หัวใจ กิเลสอยู่ที่หัวใจ เมื่อบำเพ็ญธรรมธรรมมีช่องมีโอกาส จะออกด้วยวิธีการต่าง ๆ เหมือนกันกับกิเลสมันออกวิธีต้มตุ๋นโลกนั้นแหละ มันออกด้วยความคิดความปรุง ความทะเยอทะยาน เพราะกิเลสมันผลักดันให้ออก ให้ออกคิดทำนั้นทำนี้ อยากรู้ อยากเห็น อยากเป็นอย่างนั้น อยากเป็นอย่างนี้ มีแต่ความอยากอยู่ในหัวใจ ความอยากนี้เรียกว่ากิเลส มันผลักดันออกไปให้กิริยาของความคิดความปรุงไปทางกิเลสทั้งนั้น ๆ ไปเลย นี่เรียกว่ากิเลสมันอยู่ที่ใจ แล้วมันผลักดันออกไปเป็นกิริยาของกิเลส

ทีนี้เป็นธรรม ธรรมนี้ผลักดันออกไปอยากทำบุญให้ทาน อยากรักษาศีล อยากเจริญเมตตาภาวนา พื้นฐานมีความเมตตาสงสาร นี่เรียกว่าธรรมเกิดขึ้น ทีนี้เวลาจะออกเป็นคำกิเลสออกแบบที่ว่านี่ ทีนี้ทางธรรมก็ออกแบบว่านี่ แก่กันอย่างนี้ นักภาวนาท่านเป็นเสมอ แต่ไม่ใช่เรื่องที่จะมาพูดให้ใคร ๆ ฟัง ท่านไม่พูด นอกจากเป็นโอกาสที่ควรจะพูด ดังที่พูดเวลานี้ก็ไม่ต้องการโอ้อวด พูดให้เป็นคติ เมื่อเป็นขึ้นมาแล้วจะได้รู้เรื่องราวว่า อ้อ ท่านเคยพูด อย่างนั้นพูดนั้นพูดนี้เป็นคำเตือนเรา มันก็ได้คติไป นี่ละที่ว่ากิเลสเกิด ธรรมเกิดเป็นอย่างนั้น

ส่วนที่ว่าธรรมเกิดล้วน ๆ นั้น ดังที่เคยพูดอีกเหมือนกันว่า เราอัศจรรย์จิตของเรา ตอนเช้าวันนั้น ดูว่าเป็นวันที่จะฉันจังหันละมั้ง บ้านนาสีนวล เขาขอท่านอาจารย์กงมา ว่าวันพระขอมาใส่บาตรที่วัด ทุกวันพระไปขอมาใส่บาตรที่วัด วันธรรมดาค่อยให้พระไปบิณฑบาต วันนั้นพอดีเป็นวันที่เราจะฉันจังหันด้วย เขาก็จะมาใส่บาตรที่วัด เราไปเดินจงกรมอยู่ทางด้านตะวันตก เปิดให้มันซัด ๆ อย่างนี้ซิ ความซัดทำได้พูดได้ ความดีทำไมทำได้พูดไม่ได้ ผลได้ผลเสีย ผลเสียจากความซัดก็พูดได้เขาพูดกันทั่วโลก แล้วความดีผู้ทำดีก็พูดได้ เป็นได้ มีได้ พูดได้ อันนี้มันก็มาเป็น พูดถึงเรื่องจิตมันสว่างไสวถึงขนาดอัศจรรย์เจ้าของ ฟังซินะ เพราะตอนนั้นจิตมันว่างไปหมดแล้วแหละ ว่างไปหมดทุกอย่างเลย ไม่มีอะไร ก็เหลือแต่ที่ยังไม่ว่างภายในใจตัวเอง ก็เหลืออยู่จุดเดียวเท่านั้น

มันสว่างไสวจ้าไปหมด มันอดอัศจรรย์ตัวเองไม่ได้ ก็ยื่นรำพึงละซิ โอ้โฮ จิตของเราเนี่ยมันทำไมถึงอัศจรรย์เอานักหนา สว่างไสวนี้ก็เหลือประมาณ กำหนดไปที่ไหนมันจ้าไปหมด ทำไมมันถึงได้สว่างไสวเอานักหนา พอความรำพึงอย่างนี้ยุติลงนะ ทีนี้ธรรมท่านก็ขึ้น ถ้ามีจุดมีต่อมแห่งผู้รู้อยู่ที่ไหน นั่นแลคือตัวภพ นั่นละคำว่า ว่าง ๆ ตัวจุดนั้นมันยัง

ไม่วางตัวเอง ธรรมะท่านจ้เข้าไปตรงนั้น ให้ดูตรงนั้น นี่เรียกว่าธรรมท่านบอก แต่เราจับไม่ได้นะ ถ้ามีจุดมีต่อมแห่งผู้รู้อยู่ที่ไหน นั่นแลคือตัวภพ ングไปเลย แก่ไม่ถูก ุง

คำว่าจุดต่อม คือจุดแห่งความรู้ของเรานั้นนะ ความรู้อันนี้มันว่างไปหมด อะไรว่างไปหมด แต่ตัวความรู้เองมันยังไม่ว่าง คือมันยังไม่วางกิเลสทั้งหมด เข้าใจไหม มันก็ยังไม่วาง ท่านก็จ้เข้าไปตรงนั้น มีจุดก็คือจุดผู้รู้ต่อมผู้รู้นั้นแหละอยู่ที่ไหน นั่นแลคือตัวภพ คือจุดนั้นละตัวสมมุติมันอยู่ในจิต กิเลสมันยังฝังอยู่ในจิตมันไม่วางเฉพาะจิตเท่านั้น เพราะฉะนั้นท่านถึงจ้เข้าไปตรงนั้นเพื่อจะให้ปล่อยตรงนั้น ในขณะที่มันงไปเลย เลยไม่ได้ เวลากลับมาย้อนหลังมานั้นเป็นเดือน ๓ ไปเที่ยวที่ไหนกลับมา ๓ เดือนละมั้ง เดือน ๖ ขึ้นวัดดอยธรรมเจดีย์อีก มันจึงไปปลงกันที่นั่น คือจิตที่อัศจรรย์มันอัศจรรย์จริง ๆ นะ ไม่ใช่ธรรมดา เราเคยรู้เคยเห็นที่ไหน เราเองยังอัศจรรย์ตัวเราเอง นี่ละพระธรรมท่านกล่าวผิดพลาด เรียกว่ากลัวลืมหันต์ไปแล้ว ท่านจึงมาเตือนตรงนั้น ที่ว่าอัศจรรย์ตรงนี้มันยังไม่ใช้นะ ความหมายว่าอย่างนั้น

ตัวที่เป็นภยมันยังมีอยู่ในจุดในต่อมนั้น ให้ตีตรงนั้นให้แตกอีกถ้าอยากให้งว่างหมดความหมายว่าอย่างนั้น วางหมดวางหมดอยู่ที่จุดนั้น เวลานี้มันยังไม่วาง มันยังไม่วางจุดนี้ มันว่างแต่ข้างนอก วางแต่ข้างนอกข้างในยังไม่วาง เพราะฉะนั้นข้างในจึงยังไม่วางความหมายว่าอย่างนั้น ถ้าตีจุดนี้ ท่านบอก มีจุดมีต่อมแห่งผู้รู้อยู่ที่ไหน นั่นแลคือตัวภพ นั่นละคือมหากัณฑ์ความหมายว่าอย่างนั้น โอ้เรากิ่ง เวลาซากกลับมาอีกจึงพิจารณากัน พัดกันอีกตรงนี้ละ อันนี้จึงขาดสะบั้นไปเลย ที่ได้เรียนให้พี่น้องทั้งหลายทราบทั่วกันว่า ฟาดิน ถล่มเลย ที่เป็นจุดเป็นต่อมที่ว่างยังไม่วางตัวเอง พอมันขาดสะบั้นลงไปมันหมดเลยที่นี้ว่างภายนอกก็หมดปัญหาไปแล้ว ที่นี้เข้าว่างภายในมันถึงว่างหมด วางหมดเลย

นี่ละ พระธรรมท่านเตือนว่า มีจุดมีต่อมผู้รู้อยู่ที่ไหนนั่นแลคือตัวภพ นั่นเป็นพระธรรมแท้ แต่เราจับเอาไม่ได้เท่านั้นเอง เวลาเรามันมารู้มันก็มารู้ย้อนหลัง เราจึงคิดเสียตายพ่อแม่ครูจารย์อยากให้เราให้มีชีวิตอยู่ พอไปเล่าเรื่องอย่างนี้ให้ท่านฟัง ท่านก็จะจ้เข้าไป ก็ตรงนั้นแหละ พอท่านใส่เปรียงทางนี้ก็จะรู้สึกตัวบีบ ฟุ้งเลยขาดสะบั้น อาจจะบรรลุธรรมที่ต่อหน้าท่านก็ได้เพราะมันมีอยู่อันเดียวเท่านั้น พอเราชมเชยอันนี้เข้าไป ท่านตำหนิท่านตี เราชมเชยเพราะความอัศจรรย์อันนี้เป็นของปลอมอยู่นั่นนะ พอท่านตีเข้าไปอันนั้นมันตัวมหากัณฑ์ ผางเข้าไปเท่านั้นมันจะพังเลย เราโอ้ย.เสียตายนะ ท่านล่วงลับไปแล้ว นั่น เห็นไหม นี่ละธรรมเกิดตอนแรกจับไม่ได้ ครั้งที่ ๒ เกิดที่ ๒ นี่เอาได้เลย ไม่ต้องมีอะไรบอก ผางขึ้นมาตรงนี้เลย

นี่ละธรรมพระพุทธรเจ้าเป็นยังงีพี่น้องทั้งหลาย เลิศเลอสุดยอตมาตลอดเวลา ขอให้ปฏิบัติเถอะ ธรรมพระพุทธรเจ้าคงเส้นคงวาหนาแน่นเป็น อกาลิโก ตลอด ไม่มีกาลสถานที่เวล่ำเวลานะที่จะมาทำลาย ผลประโยชน์ของผู้ปฏิบัติปฏิบัติชอบอยู่ ให้หลุดไม่หลุดมือไปได้ไม่มี เจ้าของเองเป็นผู้ทำ ทั้งดีทั้งชั่วเป็นของตัวเอง ถ้าใครทำเป็นของคนนั้น ๆ คนอื่นไม่มีสิทธิไม่มีอำนาจที่จะมาให้คะแนนลบคะแนนหรือมาลบมาล้าง ความดีชั่วของบุคคลแต่ละคนนี่ที่ทำลงไปแล้วด้วยตัวเอง คนอื่นลบไม่ได้นะ

นี่เราพูดถึงเรื่องกำลังใจ เรื่องกำลังใจสำคัญมากที่สุด มันทนจะอ่อนขนาดไหนก็ช่างเถอะร่างกาย ถ้าใจมีกำลังแล้วมันปั่นของมันจนได้นั้นแหละ ถ้าใจไม่มีกำลัง โอ๊ย.มันนอนอยู่เหมือนหมูจะว่ายังงี กินอิ่มแล้วก็ โอ๊ย.วันนี้ง่วงนอน ไปอีกแล้วนะ นั่นไม่มีกำลังใจเป็นอย่างนั้น ถ้ามีกำลังใจไม่ว่าหิวว่าอิมมันจะพุ่ง ๆ ของมันตลอด ให้พากันบำเพ็ญนะ พุทธศาสนาของเราเนี่ยเอก เลิศโลกเลิศสงสาร สามแดนโลกธาตุไม่มีศาสนาใดเรากล้าพูดอย่างนี้เลย ว่าจะเสมอเหมือนศาสนาพระพุทธรเจ้า เพราะศาสนาพระพุทธรเจ้า พระพุทธรเจ้าเจ้าของศาสนาเป็นผู้สิ้นกิเลส กิเลสหมดสิ้นโดยสิ้นเชิงนะ วางไปหมดมองเห็นทุกสิ่งทุกอย่างไปหมด

นี่วิสัยของพระพุทธรเจ้าละเอียดลอสุดยอต เห็นหมดเลย เรื่องสาวกก็ลดหย่อนผ่อนกันลงมาเป็นลำดับลำดับ แต่จะปฏิเสธว่าไม่รู้ไม่ได้ นั่น มันเหมือนตาหนูตาช้างเข้าใจไหม ตาหนูเต็มตาหนู ตาช้างเต็มตาช้าง ไม่มีใครจะมาหิบบิยมความเห็นจากกัน เพราะนี่ตาเล็กสู้ไม่ได้ไปเยี่ยมตาช้างมาดูไม่มี หนูเป็นหนูเต็มตัว ช้างเป็นช้างเต็มตัวนี่ ที่นี้ความรู้ของสาวก ความรู้ของพระพุทธรเจ้า ของท่านผู้ใดเต็มตัวเต็มภูมิวิสาสนาของตัวเองเหมือนกันหมด เพราะฉะนั้นท่านถึงไม่ถามกัน เป็นอย่างนี้แหละ

ธรรมพระพุทธรเจ้าขอให้ปฏิบัติ เวลานี้ก็มีตั้งแต่จอกแต่แหน คือกิเลสมันปกปิดกำบังธรรมอยู่ในใจของเราไว้ไม่ให้มองเห็นธรรม เช่นเดียวกับบึงบ่อที่เต็มไปด้วยน้ำนั่นแหละ มีแต่จอกแต่แหนปกคลุมไว้หมด มองลงมาที่ไหนเห็นแต่จอกแต่แหน น้ำเต็มบึงเต็มสระไม่เห็น เพราะจอกแหนปกคลุมไว้ เอ้า เปิดจอกเปิดแหนออก เปิดมากเปิดน้อย เราจะมองเห็นน้ำ ตักมาอาบดื่มใช้สอยดูเป็นยังงีรสชาติเป็นยังงี ต้มด่ำเห็นไหมล่ะ ที่นี้มันก็มีแก๊จที่จะเปิดออก ๆ เปิดออกกว้างเท่าไรเห็นน้ำมากเข้ามา ๆ เปิดออกหมดโล่งหมด ที่นี้สระนั้นมีแต่น้ำ แต่ก่อนสระนั้นมีแต่จอกแต่แหน เช่นเดียวกับว่าใจนี้แต่ก่อนมีแต่กิเลสเท่ากับจอกกับแหน เปิดออก ๆ เปิดออกหมดใจนี้มีแต่ธรรม นั่นเห็นไหม อยู่ตรงนี้นะไม่อยู่ไหน อย่าไปถามดิน ฟ้า อากาศที่ไหน ว่าจะเป็นมรรคเป็นผล ว่าจะเป็น

ความสุขความทุกข์ที่ไหน เป็นอยู่ที่หัวใจเราที่มีกิเลส และเปิดกิเลสออกมาน้อย
ความสุขจะปรากฏขึ้นมา เปิดกิเลสออกหมดแล้วความทุกข์ไม่มี เรียกว่าล้นโลกธาตุ คือ
ความสุขของผู้สิ้นกิเลส มีแต่ธรรมล้วน ๆ เต็มหัวใจ นั้น จำเอานะ

กิเลสมันหลอก แหม ทุกวันนี้มันยังหลอกหนักเข้านะ กิเลสนะ หนักมากทีเดียว
เราทำความดีความดีเวลานี้กิเลสมันตีเข้ามาแล้วนะ ทำความดีความดีไม่มีความหมาย
นอกจากทำตามกิเลสเท่านั้นความหมายเต็มฟ้าเต็มแผ่นดิน จะพาคนจมเข้าใจไหม นี่
กิเลสมันไม่ได้บอกนะจะพาจม แต่มันหลอกเรื่อย ให้อยากดูดีมอยู่ตลอดเวลาในความ
คิดความปรุง ทางไหนก็ตามถ้ากิเลสพาคิดพาปรุงเต็มดูตลอด เป็นรสเป็นชาติตลอด
เวลาธรรมยังไม่มีกำลังนี้ กิเลสจะมีกำลังมากมีรสมีชาติมาก ดึงดูดสัตว์โลกให้พินาศฉิบ
หายไปได้ไม่สงสัย เมื่อมีธรรมแล้วเข้าแก่กันปีนี้พอธรรมปรากฏขึ้นเท่าไรมันจะเห็น
โทษของคู่ต่อสู้กัน เช่น ความฟุ้งซ่านวุ่นวายกับความทุกข์มาด้วยกัน พอจิตสงบเย็นกับ
ความสุขก็มาด้วยกัน

ที่นี้พอจิตสงบเย็นมันจะเห็นโทษแห่งความทุกข์ ความวุ่นวายของตัวเอง แต่
ก่อนไม่เห็น เมื่อมีธรรมเข้ามาปีบมันจะเทียบกันได้ทันที ๆ มีมากเท่าไรก็อย่างที่พระ
พุทธเจ้าว่า โลงไปหมดเลยไม่มีอะไรเหลือ วันนี้เอาเท่านั้นละนะ ให้เป็นคติแก่พี่น้องทั้ง
หลาย เรายึดเกาะถูกพระพุทธศาสนาแล้ว ถูกธรรมชั้นเอกแล้วอย่าปล่อยวางนะ อย่าเอา
เรื่องนั้นมาหลอกเอาเรื่องนี้มาหลอก กิเลสมาหลอกคว้ามับ ๆ ตายนะ

อ่านและฟังพระธรรมเทศนาของหลวงตาวันต่อวัน ได้ที่

www.Luangta.or.th or www.Luangta.com